

ТРАСИ П'ЯТИ МАРШРУТІВ

15 лютого завершився туристський лижний пробіг комсомольців і молоді Кіровограда по місцях революційної, бойової і трудової слави, присвячений 50-річчю Великого Жовтня. Спортсмени педінституту, агрегатного заводу, школи вищої льотної підготовки, технікумів механізації сільсько-

го господарства, сільськогосподарського машинобудування і будівельного, трудових резервів пройшли трасами п'яти маршрутів. З щоденника Олексія ТКАЧА — керівника групи курсантів школи вищої льотної підготовки. 10. лютого. З Кіровограда на

Велику Виску вийшли об 11.30. Автомашина з лопатами для очищення снігу, запасними лижами повинна була чекати в районі Лелеківського роз'їзду.

11 лютого. Завірюха лютеє ще більше. З машиною нам не пробитися. Вирішили відправити її назад.

У Хмельове прийшли годині о п'ятій. Не вулицях ні душі...

12 лютого. О 12-й годині взяли курс на Добровеличківку. Здається місяць вирішив до кінця виправдати свою назву, бо хуга стала ще лютішою. Трохи змінили

маршрут, щоб на шляху було більше населених пунктів. В Юр'івці трапилася пригода. При спуску до ставу майже всі члени команди з головою провалилися в різчак, до верху занесений снігом. Вибралися при допомозі курсанта Сергія Лукіна, який трохи відстав, а коли помітив наше «зникнення», вчасно зупинився.

В Добрій нас не чекали — не думали, що прорвемося в таку погоду.

(Закінчення на 3-й стор.)

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання VIII.

№ 22 (722)

Неділя, 19 лютого 1967 р.

Ціна 2 коп.

Мерцано Ліда досі була на обласному селіварі групі комсомольсько-молодіжних МТФ. Багато цінного знала доярка артілі «Сіриграс» Олександрівського району у своїх злих підмогах. Тепер із досвідом для Ліди — першою. Фото В. КОВПАКА.

Подяка острі героя

Далеко від Новоандрієвської восьмилітньої школи тагнуться стежки, якими йдуть неї слідопити. Вже чимало славних імен героїв, що полягли за визволення їх сел, відкрили вони. Полетіли

листи до батьків і рідних героїв. Зав'язало листування.

А нещодавно піонери занесли у свій журнал гуртка юних слідопити ще одне прізвисько. Це Герой Радянського Союзу Афанасій Іванович Жижар, який загинув при визволенні Новоандрієвки.

Згодом стало відомо, що його сестра живе в Олександрівці. Вона щиро дякувала слідопитам, адже всі рідні Жижарі не знали, де він похований. Вона також розповіла учням про свого брата, про його друзів.

М. ЛИТВИНЕЦЬ.

Новгородна святкова

Закінчені трійки, музика зразу зробили Новгородку святковою. В урочистій обстановці учасники художньої самодіяльності Олександр Дігяр, Дарія Трибрат і Любов Хмара підняли прапор і

запалили факел фестивалю самодіяльного мистецтва.

Потім були цікаві і змістовні виступи у районному Будинку культури. Танцювальна група Спасівського сільського клубу в складі Миколи Шепеленка, Любові Хмарі, Миколи Грищанка та Олек-

КОВИНИ

сандри Макаренко, вокальне тріо з села Митрофанівки Дарія Трибрат, Клавдія Рожман, Станіслав Овдіччук та інші учасники самодіяльності порадували глядачів цікавими виконаннями. В другій половині вечора було показано п'єсу В. Очеретного «Серце кличе вперед» у виконанні великочелюпських драмгуртківців.

І. КОПИЯКА.

„Корпус миру“ викликає гнів

Газета «Стандарт Танзанія» публікує спеціальне послання до своїх читачів, яке ілюструється постаттю африканця, що викидає геть «добровольця» з американського «Корпусу миру». Під ілюстрацією стоїть підпис: «Корпус миру», забирайся додому!»

Послання повідомляє, що «Корпус миру» викликає гнів і протести вільних людей, розбещує умов африканської молоді. «Африканська молодь», — говориться в

посланнях, — не потребує послуг цих новоявлених місіонерів».

Припинити бомбардування

У Данії проводиться кампанія збирання підписів під зверненням до уряду США з вимогою припинити бомбардування ДРВ. Під цим зверненням зібрано вже 10 тис. підписів. Конкретну підтримку проведенню кампанії подають молодіжні газети і журнали «Політикс реву», «Фріт Данмарк», «Фріт форум» та інші, які розсилають підписні листи на адреси своїх читачів.

ПОДІЇ В КИТАЇ

Іноземні кореспонденти повідомляють з Пекіна про нову постанову ЦК КПК і Держради КНР, що дає групі Мао Цзе-дуна право розпустити будь-яку «національну організацію», що розглядається як «небажана». Гадають, що ця постанова спрямована насамперед проти Всекитайської федерації профспілок, де, незважаючи на численні очисти, очевидно, зберегли свої позиції провідники Мао.

Ряд повідомлень свідчить про опозицію групі Мао Цзе-дуна в китайській армії. В цьому зв'язку, як передає пекінський кореспондент японської газети «Ніхон кейдзай», Мао Цзе-дун дав вказівку проводити «культурну революцію» «не зразу в усій армії» і сповільнити її проведення там, де є «труднощі».

В листівках, які з'явилися в Пекіні, говориться, що війська міста Льюшунь (Порт-Артур) «перейшли на бік» тих, хто виступає проти групи Мао, і придушують маоїстів. Солдати військової частини 3125, говориться в листівці, оточили в Порт-Артурі близько 200 цзаофанів на одній з фабрик і «тримають їх без їжі».

Біля радянського посольства припинилися демонстрації і бешкети хунвейбінів, проте шалена антирадянська кампанія в Китаї не затихає. Антирадянськими матеріалами рясніють китайські газети.

(ТАРС).

У ГОСПОДАРІВ СИНІХ ДОРІГ

Нашому кореспондентів розповіли

Два дні і дві ночі не вмухала хуртовина. Ні проїти, ні проїхати.

— Що ж робити? — запитують тисячі людей, яких застала вона в дорозі. Запитують студенти, що на канікулах, запитують ділові люди, яким — терміново у відрядження. Запитують, запитують... Що ж діяти!

І немов відповідь — над засніженим степом гучно рознеслася рокотом моторів. Літак!..

З кожним днем множаться в небі сині траси. Наш спецкор М. Успенко зустрівся зі старшим інженером аеропорту М. Пономаревим та начальником міського агентства «Аерофлоту» Г. Беленком і попросив відповісти на ряд запитань.

— У ці дні пасажирів на авіацію покладають найбільшу надію. Чи задовольняє аеропорт їх потреби?

— Число пасажирів у нас збільшується, так би мовити, пропорційно бездоріжжю. Зараз аеропорт децю переважаний. Тому тимчасово відкрили кілька додаткових рейсів. Зокрема — на Новоархангельськ та інші населені пункти.

— Ви маєте на увазі, що ці тимчасові рейси влітку — постійні?

— Звичайно. Але влітку аеропорт порадує пасажирів і багатьма додатковими рейсами, які відкриваємо вперше. Петрівці вже мають повітряний зв'язок з Кривим Рогом, гайворонці матимуть з Одесою. Хочеться закинути докір керівникам Кремгесівського, Устинівського та деяких інших районів, де занадто повільно йде спорудження будинків аеропортів, їх електрифікація, телефонізація.

— А як далекі рейси?

— Тут для Кіровоградщини справжній сюрпріз. Найближчим часом відкривається пряма, безпересадочна лінія Кіровоград — Москва. В столицю нашої

Батьківщини тепер з обласного центру можна буде дістатися за дві години.

Крім того, такі ж рейси відкриваються з Кіровограда на Харків, Донецьк, Запоріжжя, Львів та до ряду інших міст.

— А чим сільськогосподарська авіація порадує хліборобів області в ювілейному році?

— Трудівники полів Кіровоградщини покладають на нас все більш надії. І це не випадково. Адже в найоптимальніші агротехнічні строки обробити мінеральними добривами та отрутохімікатами 1 154 000 гектарів площ — під силу лише нам, авіаторам.

— Це план на 1967 рік?

— Так. Але не лякайтеся такої великої цифри. Врахувавши наші можливості, ми вирішили в ювілейному році взяти підвищені соціалістичні зобов'язання — обробити 1 180 000 гектарів посівів.

Єдине, що нас тривожить — це подача міндобрив у літак. Як не прикро, але майже в усіх господарствах досі це роблять вручну.

Користуючись нагодою, хотів би порадижити всім механізаторам області, щоб перейняли досвід вантажання міндобрив у літак у молодих доводів винахідників колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району. Вони сконструювали механізм, який виконує цю роботу буквально за 2—3 хвилини і замінює працю шістнадцяти колгоспників. Здорово!

На фестивалі самодіяльного мистецтва, присвяченому 50-річчю Великого Жовтня, з успіхом виступив комсомольсько-молодіжний ансамбль «Світлофор» Помічянського клубу залізничників. Особливо сподобалася українська народна пісня «Спомина у виконанні Ярослава Чайки. На знімку: на передньому плані — співак Ярослав ЧАЙКА. Фото О. ГОНЧАРЕНКА.

Жовтнева історія рідного краю. Вона починалася революційною піснею, рушничним пострілом, починалася вірою в сонячний день, словом ленінської правди... Ми відливаємо деталі для посівних машин, ростимо пшениці, складаємо пісню про наші діла і про наших батьків — ми пишемо історію живу, комуністичну. Вірніше — ми продовжуємо історію, початок якої кров'ю і потом креслило старше покоління. І ми повинні, ми, молоде покоління, хочемо знати цей початок.

Відкриваючи статтю викладача педінституту П. М. Безтаки нову рубрику «Революційна історія рідного краю», редакція сподівається, що учасники революційних подій, перші комсомольці, ударники перших п'ятирічок, а також науковці, читачі поповнюватимуть її цікавими матеріалами.

ПОЧАТОК БУВ ТАКИМ

ГРУДНЕВА РЕЗОЛЮЦІЯ

Сьогоднішнє наше місто розростається, сміється. А п'ятдесят років тому воно було сірим, запленим і злим. Злим на нестатки, на багатів, на існуючий лад. Спалахи від пострілів у дні Жовтневого збройного повстання в Петрограді стали сльозом для трудящих, сонцем у прийдешній руй.

У Єлизаветграді першими заявили про недовір'я буржуазно-націоналістичній Центральній раді і висловили свою готовність підтримати Радянський уряд усіма силами і засобами робітники найбільшого в місті заводу Ельворті.

«Ми, робітники заводу Ельворті, — говорився в ухваленій резолюції, — в революційній Росії визнаємо тільки ту владу, яку висунує II Всеросійський з'їзд Рад робітничих, солдатських і селянських депутатів».

На початку грудня 1917 року у місті, як і по всій Україні, йшла підготовка до I Всеукраїнського з'їзду Рад. Висунуті елизаветградськими робітниками делегат-більшовик В. М. Спренжин узяв участь у роботі з'їзду і був обраний до складу першого Українського Радянського уряду.

Декрети I Всеукраїнського з'їзду Рад, що відбувся 11—12 грудня в Харкові, і утворення Українського Радянського уряду різко змінили співвідношення класових сил на Україні на користь Радянської влади. Все ширші маси трудящих згуртувалися навколо більшовиків. Трудящі Єлизаветграда наполегливо вимагали вигнання з міста представників Центральної ради, переобрання місцевої Ради і вигнання з неї есеро-меншовицьких угодівців та націоналістів. Робітники заводів Ельворті, Шкловського і Гомберга на спільному мітингу 19 грудня 1917 року одностайно ухвалили таку резолюцію:

«Вважаючи діяльність нашої Ради недостатньо революційною в боротьбі із спекуляцією, саботажом і загальнодержавною розрухою, ми вимагаємо негайного переобрання Рад, які тепер не виражають волі широких робітничих мас, ми вимагаємо, щоб вони повністю стали на захист інтересів робітників, солдатів і селян, щоб тут, на місці, проводилися декрети і постанови Ради Народних Комісарів».

Коли йшли перевибори Рад, від заводів обиралися тільки робітники-більшовики або ті безпартійні, що

стояли на більшовицьких позиціях. До президії Ради були обрані більшовики Т. Гуляницький, Я. Шканд, Т. Поволоцький, М. Теличко, а членами виконкому — М. Чернишов, М. Дичков, В. Спренжин, П. Білоконь, Г. Кочерешенко, Й. Могилевський, А. Шерба та інші.

Так есеро-меншовицька Рада в місті припинила свою діяльність. Широ вітали робітники Єлизаветградську Раду в більшовицькому складі. На заводі Ельворті в той же день, 21 грудня, з цього приводу в усіх цехах відбулися мітинги. Виконком Ради ухвалив рішення про створення нових загонів Червоної гвардії для боротьби з ворогами революції. Скоро виконком було перетворено у військово-революційний комітет.

ТРИДЮЙМОВКИ СЛУЖАТЬ РЕВОЛЮЦІЇ

Першочерговим завданням революційних сил міста була ліквідація органів Центральної ради, які охоронялися добре озброєними загонами гайдамаків. У червоногвардійців же не вистачало зброї. Та незабаром

військово-революційний комітет разом з робітниками розв'язав це завдання. Робітники заводу Ельворті Замуленко, Варфоломєєв, Безверхий, Приходько та інші захопили кілька вагонів зі зброєю на залізничній станції Єлизаветград. Червоногвардійці одержали близько 200 гвинтівок, 20 револьверів, багато ручних гранат, 6 тридюймових гармат, більше 10 ящиків снарядів до них. Гвинтівки, снаряди і гранати сховали в приміщенні колишньої заводської їдальні, а дві гармати поставили на подвір'ї.

Свій арсенал червоногвардійці поповнили також за рахунок кавалерійського училища, де їм вдалося захопити частину зброї і коней.

Діставши зброю, партійний комітет більшовиків зразу ж доручив членові заводу Бондаренку провести на заводі додатковий набір до Червоної гвардії. Які раніше, перевірку вступаючих була детальною. Незважаючи на есеро-меншовицьку контрреволюційну агітацію, набір пройшов успішно. Протягом одного дня в солдати революції добровільно вступило понад 600 робітників заводу Ельворті.

Озброєні загони Червоної гвардії було переведено на казарменний стан. 26 січня 1918 року на загальних зборах елизаветградської партійної організації обрали штаб Червоної гвардії. Начальником штабу призначили більшовика Михайла Чернишова. Через два дні на заклик військового революційного комітету в Єлизаветграді почалося збройне повстання проти буржуазно-націоналістичної ради.

(Закінчення в наступному номері).

Валя СІРЕНКО ще й року не працює на Кіровоградській панчішній фабриці. Після десятирічки була ученицею в кращих майстрів. А нині, опановуючи професію котельниці, комсомолка старатся завжди виконати норму досвідченого робітника, котлюючи до 550 пар панчі.

Фото Р. РУБИНА.

У КАБІНЕТІ першого секретаря Віктора Вовченка урочистість. Біля столу — прапор районної комсомольської організації. Поруч — бюст найдорожчої людини, ім'ям якої названо Спільку молоді — Володимира Ілліча Леніна.

Тут іде обмін комсомольських документів. Ось до кабінету заходить невисокого зросту, із засмаглим обличчям хлопець. Це Микола Частковський, шофер з колгоспу імені Карла Маркса. Привітались. Перший секретар райкому комсомолу і мо-

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ КВИТОК 1967 року

В ДЕНЬ ДВАДЦЯТИЛІТТЯ

лодій водій ведуть розмову про будні трудівників села. Про себе Микола говорить коротко:

— Працюю, щоб не було соромно... А Галина Шатківська розповідає про свою роботу ланкової. Разом з дівчатами вона виборолла 309-центнерний урожай цукрових буряків з гектара. А зараз дівчина доглядає корів.

Сьогодні у Галини подвійна радість. Новий комсомольський квиток вона одержує у день свого двадцятиліття. На поздоровлення райкомівців відповідає словами щирої подяки, обіцяє здобути нові успіхи в труді.

Один за одним заходять в кабінет хлопці й дівчата. З кожним необхідно поговорити відверто про успіхи і невдачі. В райком ідуть з радістю, щоб її подвоїти, з горем, щоб його поділити навпіл.

А люди йдуть і йдуть. Урочисті, зосереджені. З кабінету один за одним виходять Лідія Стасюк, потім Надія Ліченко, згодом Володимир Лошатицький. В руках тримають щойно одержані червоні книжечки — квитки членів ВЛКСМ, на грудях пламениють значки. Цього дня майже всі комсомольці артілі імені Карла Маркса організовано обміняли свої документи, поділилися планами на майбутнє, говорили про підготовку до зустрічі ювілею Радянської влади, про місце кожного в комсомольському строю.

Л. ЛИПА.

с. Ульяновка.

На фото: члени бюро комсомольського осередку друкарів м. Єлизаветграда С. РА-ЗУМОВСЬКИЙ, І. САГАЛ, М. САРАПІН.

МРІЯ ПРО «МРІЮ»

Якщо воно з'явиться у нашому шахтарському місті, молодь обов'язково назве його «Мрія». Бо занадто вже довго хвилює воно нашу увагу. Мова йде про молодіжне кафе, яке кілька років збираються відкрити в Олександрії. Зайдіть на фабрики і заводи, побувайте в технікумах і училищах — почувте розмову про красиві, зі смаком розставлені столики, чашечки кави, цікаві вечори.

Начальник відділу робітничого постачання комбінату «Олександрія-вугілля» тов. Нецаєв ще в 1965 році обіцяв, що молодіжне кафе буде відкрите.

Та й досі олександрійська молодь мріє про «Мрію».

А. НЕВІДОМІЙ,
А. КОХАН.

ВИБУВ... «МЕХАНІЧНО»

Вона квапиться. Тільки-но дівчата сказали, що хтось дзвонив з райкому комсомолу. Залишила роботу на фермі. Спішила до п'ятої години вечора зв'язатися з райкомівцями по телефону.

— Це Людмила Гнипа, — мовила, піднявши трубку. — Кликали мене?

Почула голос першого секретаря райкому комсомолу Олександра Усатенка.

— Чому не везеш нікого на бюро? — запитував різко. — У вашій організації зовсім мізерний ріст. Незже немає кого готувати?

Якусь мить мовчала. Потім, зітхнувши, коротко відповіла:

— Ми тут поговоримо з дівчатами, хлопцями.

— Дивись мені...

Увечері секретар комсомольської організації колгоспу імені Кірова Людмила Гнипа зустрілася з групкомсоргом першої бригади Григорієм Литвином, розповіла про розмову з Усатенком.

Хлопець, зсунувши на потилицю шапку, відповів:

— Та в мене нема кандидатів. Той одружився, та — матір'ю стала... До речі, що мені робити з Галиною Тютюнник? Вже дев'ять років членських внесків не платить. І Тетяна Шишка така ж...

Незабаром Григорій попростав до клубу. А він зачинений. Вирішив зустрітись з кимось зі своїх ровесників в артільній кон-

торі. Подавсь туди. На дорозі Миколу Петренка, колгоспного тракториста, здебав. Після короткої розмови про клуб запитав механізатора:

— Ти чого в комсомол не вступаєш?

— Та... Мені ніхто не пропонував, як вчився в школі, а тепер...

— А тепер я пропоную тобі. Завтра приходи до клубу, заповнимо анкету. А через кілька днів поїдеш в Олександрівку на бюро райкому.

— Як же це?.. Я ж... Просто несподівано...

Того ж тижня Миколі Петренку було вручено комсомольський квиток.

...Запитую його про сільські новини. А він, Микола Петренко, ніяковіє.

Починаю розмову про комсомольські доручення. Микола ніколи їх не мав.

— А як же тебе готували до вступу в Спільку?

— Статут пропонували прочитати...

Таких, як Микола Петренко, на жаль, не одиниці. Не попрацювавши, як слід, з юнаком чи дівчиною, пропонують йому одразу стати членом Спільки. А потім про них забувають. Тому й трапляються такі байдуки, як Галина Тютюнник та Тетяна Шишка. Тому й

непомітний ріст комсомольських рядів у районі. Бо ж одні поступають, інші вибувають з комсомолу «механічно».

«Механічно вибув». Як звучить ця фраза?..

Завітавши в райком комсомолу, згадав про Галину Тютюнник

пора». Ми нічого не можемо так швидко зробити. Скажіть тому кореспонденту, щоб не їхав до нас. Бо... скажіть, захворів наш секретар. Без нього не знайдеш отих механічно вибулих комсомольців... Спробуй знайти вітра в полі...

ЩО ВІТРИЛА

ЗАСМУЧЕНА

Середнього росту, рум'янощюка, Катя Шуліка стоїть біля столу і засмучено говорить:

— Та як же оцей квиток розкрити? Ось подивіться на мою фотокартку...

Друзі обступили дівчину. Гомонять:

— Зовсім не схожа...

Справді, фотокартка Катерини Шуліки, щойно прикріплена в новому комсомольському квитку, була сірою, брудною. Зображення затуманене, невиразне.

Хлопці й дівчата заспокоюють Катю:

— Не бідкайся. Наші фотознімки теж не кращі... А он глянь...

На дивані видніється безліч фотознімків для квитків. І всі низькоякісні. Але райкомівці нашивкоруч наклеюють фотокартки, ви-

ТРАСИ П'ЯТИ МАРШРУТІВ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

13 лютого. Майже весь день були в школі, познайомилися з учнями, викладачами. Провели навіть товариську зустріч з боксу. О 5-й годині разом із громадськістю райцентру провели мітинг біля могили воїнів, що загинули тут під час Великої Вітчизняної війни.

Після мітингу в актовому залі школи зустрілися з молоддю. Розповіли про наш похід, слухали цікаву розповідь колишнього учасника Новоархангельської підпільної групи т. Фредінського про П'яті під час Вітчизняної війни.

14 лютого. За три кілометри до Вільшанки нас зустріли місцеві лижники. Разом з ними прийшли в райцентр на мітинг. На ньому виступили райвійськом Л. Д. Попов, секретар райкому ЛКСМУ Леонід Наконечний, школярка Людмила Дученко, представник нашої команди Микола Лисенков.

Увечері — тепла зустріч з трудящими району. Централізною подією вечора була розповідь вчителю, майора у відставці І. І. Буржаса про боротьбу трудящих району проти німецько-фашистських загарбників.

Потім — спільний концерт, танці, змагання команд веселих і винахідливих.

З розповіді Б. РУДЕНКА — керівника групи педінституту

Шлях нашої групи пролягає маршрутом Кіровоград — Нова

Прага — Петрове — Червона Кам'янка — Онуфріївка — Кіровоград. Як і іншим учасникам походу, нам довелося більшу частину двохсоткілометрового маршруту долати за сильної зими.

На шляхах зустрічали занесені снігом автомашини, у 25-градусний мороз сніг різав обличчя, йти іноді доводилося, як альпіністам, — трималися за мотузку. Ще в Аджамці, коли негода тільки починалась, одна з колгоспниць зауважила: «І яка це мати в таку погоду випустила вас!»

Можемо зараз сказати: всі учасники походу витримали труднощі й виконали поставлене завдання. Звичайно, погода обмежувала можливості наших зустрічей з трудящими. І все ж вони були майже в кожному населеному пункті.

Особливо запам'яталось перебування в Новій Празі. Ми бачили, з якою любов'ю тут зберігають пам'ять про події Великої Вітчизняної війни. В середній школі про героїку тих днів розповідають кілька студентів. Обладнано куточок колишнього учня школи, партизана Бориса Клименка, який героїчно загинув. «Червоні слідопити» листуються з трудящими Латвії, сини якої загинули під час визволення Нової Праги. Учні побували в Севастополі, в учасників оборони міста-героя.

Взагалі, вражень багато. І від подоланих незгод, і від теплот

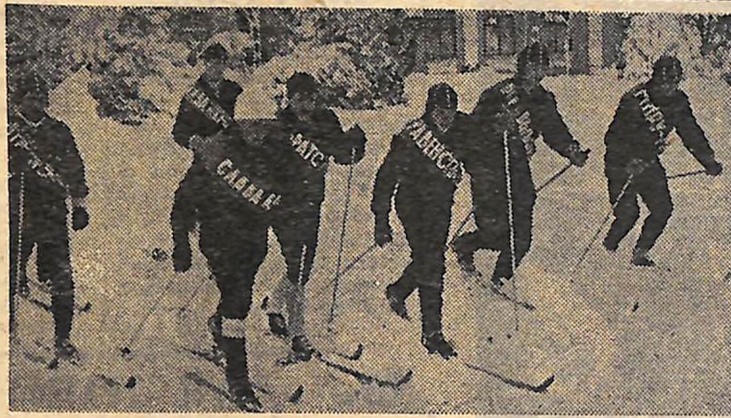
зустрічей з тими, хто відстоював нашу землю від фашистського поневолення, хто зараз здобуває трудові перемоги.

Підсумки підбиває начальник міського штабу по проведенню походу Віктор ТИМОФЕЄВ

Приємно усвідомлювати, що снігова стихія не перешкодила проведенню походу. Його успішне закінчення свідчить про загартованість, наполегливість, високу волю його учасників.

Під час переходу лижники пройшли в загальній кількості 780 кілометрів. Найбільші маршрути здолали групи факультету фізичного виховання педінституту (200 кілометрів) та школи вищої льотної підготовки (170 кілометрів).

Лижники побували в 48-ми населених пунктах. Проведено понад 30 зустрічей з молоддю, учасниками Великої Вітчизняної війни, трудівниками міст і сіл, прочитано 16 лекцій, організовано кілька концертів.

До побачення, Добровеличківко. Попереду — шлях на Вільшанку. Фото О. ГОНЧАРЕНКА.

ЗЛІТ „ЧАЙКИ“

Вже Другий рік Крамatorsька районна рада Союзу спортсменів товариств і організацій разом з районним комітетом ДТСААФ проводить традиційні змагання з волейболу, присвячені пам'яті Героя Радянського Союзу І. К. Кошляка. Протягом двох місяців тривали ці змагання. Почесний приз виборювали команди десяти колективів фізкультури. Основний борець розгорілася між мінусорічними переможцем командою «Дніпро» і командою «Чайка». До фіналу вони дійшли без поразок.

«Чайка», вигравши зустріч з рахунком 3:0, стала переможцем і володарем почесного призу.

М. ЗБРО,
головний суддя змагань.

ВИЗНАЧНЕ ДОСЯГНЕННЯ

КИЇВ. [РАТАУ]. Новий світовий рекорд в бігозі на 60 метрів для закритих приміщень встановив спортсмен з Дніпропетровська Федір Панкратов — 6,4 секунди. Попереднє досягнення з дванадцятирічним олімпійським рекордом змагальця Х. Фюртнера поліпшено на 0,1 секунди.

Цей визначний результат радянського спринтера зареєстровано на зимовій першості України, що проходить в Києві.

СУПЕРНИКИ ЗБІРНОЇ

РИМ. [ТАРС]. Футболісти збірної СРСР приїхали в п'ятницю з Югославії в Італію. Передбачається, що 22 лютого на Олімпійському стадіоні в Римі вони зустрінуться в матчі з командою «Рома», а першого березня у Флоренції зіграють з «Флорентіною».

НА ПРИЗ „Советского спорта“

В третій день змагань футболістів на приз газети «Советский спорт» в душанбінській групі лідерство захопив алма-атинський «Кайрат», який з рахунком 2:0 переміг «Крила Рад» (Куйбишев).

У матчі «Пахтакор» і донецького «Шахтаря», який щодо напруження нагадував літні зустрічі, найважче довелося воротарям. Монре поєдинок, слізкий м'яч і — десятки ударів по воротах... Півзахисник Рашван Юнусов двічі — на 50-й і 83-й хвилині — успішно завершив багатоголдової комбінації. «Пахтакор» виграв — 2:0.

Зустріч між командами «Чорноморець» (Одеса) і «Динамо» (Мінськ) відбулась на засніженому батумському стадіоні. Гра завершилась перемогою мінчан — 3:1 (2:0).

Кутаїські торпедівці грали з ерванськими «Араратом» на Центральному стадіоні в Кутаїсі. Цікавий матч приніс перемогу торпедівцям — 4:2 (2:1).

[ТАРС].

Товариш Зайченко має слово

І геть побіг. Не можу я гидоту такої терпіти. А що мені було робити?

Кричати незручно. А ось товаришка Синичкіна кричала. Так. На всю Іванівську кричала. Ніби її різали. Візьміть до уваги, товариші, серед вулиці о дванадцятій годі кричала. Сором вам, товаришу диспетчер! Навколо ж люди після трудового дня спати лягли, а ви — кричати. Так і розбудити всіх можна. І даремно, як бачите, кричали, Живі, здорові! Мабуть, знайомий хуліган попався, налякав тільки...

Ну, що ви мене перебиваєте?.. Дружинники, кажете, підоспіли? От і добре. Молодці! Вони хлопці сильні, до того ж руки у них вільні, а в мене — авоська з кефіром.

Значить, дружинники?.. Молодці! Даремно я й не вечеряв і не спав усю ніч. «Раптом...» — думаю. — Що тоді директор скаже?».

Отже, ви іншим разом їх і кричите. А то почали на всю вулицю мое ім'я ви крикувати. Якби він вас покинув і пристав до мене? Ви, певно, дременули б від гріха, а я — пропадай з авоською?

Закінчую, товариші. Все зрозумів. І якщо іншого разу цей хуліган нападе на диспетчера товаришку Синичкіну, я, можливо, не стерплю і тоді... Тоді я сам... дружинників покличу.

В. СОКУРЕНКО.

м. Мала Виска.

рогі, чому я закрив очі і відвернувся, коли побачив, як цей безсовісний хуліган кинувся до нашого диспетчера? Запитали? Ні...

Отже, А я вам пояснив би, чому так вийшло. І ви мене боягузом не назвали б. Та і який же я боягуз?! Ви он, коли до директора в кабінет заходите, стукаєте. А для чого? Скажете, культуру свою показуєте? Ні. Боїтесь. А я можу просто так, не стукаючи, влетіти. Який же я боягуз?

А тут відвертався й очі заплював, в інший бік закрокував. Це від сорому та образи.

Образливо мені стало. В наш час є он такі типи, як оцеї нахабний хуліган. Ми, можна сказати, в космос підскочили. Вже навіть кілька чоловіків туди послали, а він до Синичкіної пристає, та ще й з ножем. А воно ж, любі, так і людину можна перелякати, не те що нахуліганити. Ось тому я й очі заплющив

— Тут на мене попередні виступачі наклеп зводили. Я не обмовився, саме так, наклеп. Я маю на увазі потерпілу Синичкіну. От ви — я знаю вас, товариші мої дорогі, — дехто вже подумав, а он Кульбабін навіть рота розкрив, щоб крикнути: «Критику затискувати нічого, сідай!» А я не сяду. Насидівся, поки ви тут даремно змагалися. Критику, можна сказати, навіть люблю.

Можна було б прямо відрубати: «Неправильно ви, товаришу Зайченко, зробили, коли побачили, що хуліган до диспетчера пристає».

Я й так усе зрозумів би. Та ви мене при всіх боягузом назвали. Я скажу вам: даремно! От ви запитали, мої до-

готовлені олександрівськими хуліганками, заповнюють графі квитків. І секретар райкому комсомолу Емма Галицька спішить вручити нові документи молодим колгоспникам, робітникам. А в коридорі чути голос інструктора — Хто там це?

тість, в мене після школи послали на курси друкарок. Закінчила їх. І тепер без роботи ходжу. Ніде влаштуватись в районі за спеціальністю. І так не тільки зі мною. Дійсно, не лише Катя Шуліка, комсомолка з Красносілька, бідається тепер. Більшість з тих, хто

А райкомівці, комсомольські активісти села не спромоглись покликати цих хлопців і дівчат разом вершити добрі діла.

ВАТЯЖОК ДИВУЄТЬСЯ...

Комсомольський ватажок дивується:

— НОП. А що це таке? В нас на цукрозаводі про це не говорили з молоддю...

В райкомі про наукову організацію праці теж мовчать...

— Як же з молодими спеціалістами ви працюєте? — цікавиться. — Рада молодих фахівців сільського господарства діє?

Емма Галицька тривожиться: — Яка рада?.. Ну, маємо список. Більше шістдесят спеціалістів нараховується. Яюсь в районному управлінні сільського господарства збирали всіх агрономів, зоотехніків. Наш інструктор теж був.

Оце і вся робота...

Райкомівці стоять також остороно професійного навчання молоді. Навіть про трактористок, яких агітували вступати в училища, забули. З 25 дівчат-механізаторів лише 7 працюють.

— Чому це так?

Відповідь коротка: — Дівчата виходять заміж. І залишають машини...

* * *

Розповіді лише про окремі невідні справи в Олександрівському районі. З цим мириться секретар райкому комсомолу Олександр Устенко, на це байдуже споглядають його перші помічники — члени бюро РК ЛКСМУ. Часом райкомівцям підказують: — Знову забули, що слід по-вськчас дбати про поповнення комсомольських рядів.

Або:

— І ще один недогляд — членські внески не сплачуються. І чути тоді телефонні дзвінки. Мчать в села працівники райкому.

Сипляться вказівки, починається штурмування. Але тільки не справжня дієвість. Проте ватажки молоді Олександрівщини забувають, що одна з найперших їх турбот — турбота про чистоту рядів Ленінського комсомолу, про те, щоб кожен член ВЛКСМ був прикладом ідейної переконаності, творчого ставлення до праці. А ще не пам'ятають, що мають знати якнайбільше про кожного юнака чи дівчину. І не тільки про те, який комсомолец на фермі чи в цеху, а й чим він живе, залишивши трактора, впоравшись з роботою в цеху.

Юнак зриває невірний крок. Саме комсомольському ватажкові варто б з'ясувати, де корінь зла, якщо справді винен, покликати до відповідальності, а є потреба — показати йому світлу стежину. Бо ж що вітрила без вітру, без керманіча!

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».

БЕЗ ВІТРУ?

Катя Шуліка одійшла від своїх односельчан, стала біля вікна і зажурило дивилась надвір. — Через отакий фотознімок настрий зіпсовано? — питаю.

В її очах блиснули ліхтаріки: — А хіба це дрібниці? Назавотримала квиток, а з нього зривили... Та й як я готувалась до цього дня! Он були дівчата з цукрозаводу. Їх халяють за працюви-

вчився в Олександрівці на курсах друкарок, працюють нині не за спеціальністю або зовсім сидять без діла. Катя вирішила готуватися до вступу в педагогічний інститут. Хоч і не переконана, чи любить професію педагога.

В Івангороді ніхто з випускників середньої школи не залишився працювати поруч своїх батьків, старших братів, сестер.

11.35 — Художній фільм «Гра на своєму полі». (Кіровоград). 15.30 — «Сайте, лонінські зорі». (Передача з Донецька). 16.00 — Для юнацтва. «Шлях в науку». Олімпіада. (М). 17.00 — Людина і закон. (М). 17.20 — «До світла». Тележурнал. (Передача з Львова). 17.50 — Телевісті. (К). 18.20 — Слухаєм шкіль основ марксизму-ленінізму. Історія КПРС. «Партія в період завершення побудови соціалізму» (1946—1958 pp.). (М). 19.00 —

«Самодіяльні композитори ювілею Радянської влади». (Львів). 19.40 — До 50-річчя Великого Жовтня і встановлення Радянської влади на Україні. «50 паралельної епохи». (Передача з Одеси). 20.10 — «Молодість». Фільм-концерт. (К). 20.40 — Теленовінини. (М). 21.00 — «Час, упереді! Художній фільм. І серія». (К). 22.10 — «Одеська консерваторія Ім. А. Нежданової». (Передача з Одеси).

Вікторок, 21 лютого. Перша програма. 10.30 — Голубий окран — школярям. «Переробка життя». (Кіровоград). 11.00 — Теленовінини. (М). 11.15 — Телефільм. Композиція на вірші М. Джаліла. (Кіровоград). 11.35 — Художній фільм «Гадюка». (Кіровоград). 16.50 — Для школярів і молодших школярів. С. Баруздин, «Шовх по вулиці солдат...». Телеспектакль. (М). 17.30 — «Казка про поля і робіт-

ника Бога Балду». Мультифільм. (К). 18.00 — Телевісті. (К). 18.20 — Слухаєм початкових пітшкіл. Біографія В. І. Леніна, «Засновник першої в світі соціалістичної держави». (М). 19.00 — «Час, упереді! Художній фільм. Друга серія. (К). 20.30 — Теленовінини. (М). 21.00 — «Музичний мязк». (М). 21.15 — «Гіганти збираються в Києві». (До фіналу першості СРСР з баскетболу). (К). 21.50 — «Пісня — подруга

наша». (К). 22.20 — С. Лем — «Вірній роботі». Телеспектакль. (К). Друга програма. 11.15 — «Гвардія». Кінонарис. (М). 11.35 — «Слухай, солдати!» Фільм-концерт. (М). 12.00 — «Подик моря». Теленовінини. (М).

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

№ 22 (722).

3 стор.

ЮРІЙ ДРОГОБИЧ — КОЛУМБ НАУКИ

«Георгіус Дрогобич де Русіа» Юрій Дрогобич з Русії Великий інтерес викликала не так давно звістка про те, що у фондах Дрогобицького краєзнавчого музею виявлено портрет цього ученого і поета XV століття.

Повідомленням зацікавилися багато наукових закладів, редакції енциклопедій, історики та бібліографи в СРСР і за рубежом. Ще б пак! Автор «Юдіціуму Простіткон» — першої друкованої книги, написаної русинськи! Це одна з небагатьох інкунабул, виданих до 1500 року. Але де вона? На жаль, у нашій країні її немає. Радянський дослідник, кандидат історичних наук Я. Д. Ісаєвич чимало попрацював, щоб відшукати слід рідкісної книги. Рим — тут вийшла друкарським способом чудова наукова робота. Болонья і Феррара — міста, де жив і творив Юрій Дрогобич. Берлін, Відень, Варшава, Майнц, Прага, Любек — міста, в яких бував або м'г бував вчений.

Але всі розшуки були марні. Нарешті тоненька ниточка привела у Краків, потім в Тюбінген і Штутгарт (ФРН). У каталогах Тюбінгенського університету, Вюртемберзької крайової бібліотеки, фондах Ягеллонського університету значаться твори «Георгіуса (Юрія) Дрогобича де Русіа».

В розшуки включилися дослідники різних країн. Копітка праця вчених поступово змалювала особу дрогобицького Колумба науки.

Поет, філософ, математик, астроном, медик, доктор багатьох наук. Це він в «Юдіціум Простіткон» розрахував рух небесних світил і завбачив два місячних затемнення з точністю до хвилини. Це він вперше згадав у друкованому виданні Москву, Відень, Львів, Дрогобич і вказав їх координати. Юрію Дрогобичу приписують авторство першого в історії медицини друкованого трактату «Карміна де уринуарум» (Юдіціус), в якому викладено основи лікування.

Недавно земляки Юрія Дрогобича одержали довгождану бандероль з фотокопією книги «Юдіціум Простіткон», зробленою доктором Петером Амелунгом у Вюртемберзькій бібліотеці Штутгарта.

Ось слова з віршованого вступу до трактату:

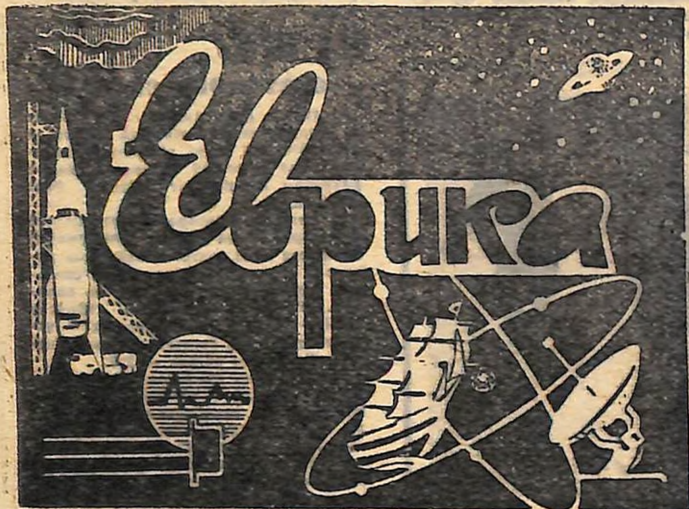
*Хай дуже далекі від наших очей
простори Всесвіту,
Але близькі вони для розуму
людини!*

Важко повірити, що ці рядки написано майже 500 років тому, настільки сучасно вони звучать.

Поки що ми дуже мало знаємо про життя і науковий подвиг Юрія Дрогобича з Русії. Але розшуки тривають, тривають у співдружжю радянських, польських, німецьких та італійських дослідників.

**В. ЄВЛАМПІВ,
кор. РАТАУ.**

м. Дрогобич.

РІДКІСНА ВИСТАВКА

На виставку рідкісних приватних колекцій у Дрездені працівник готелю Штраух подав 500 тисяч анекдотів. Але журі виставки визначило найціннішою колекцією Пауля Хінце. В ній була велика кількість філософських і релігійних документів — від єгипетського папірису 3000-річної давності до мікрофільму Біблії англійською мовою.

У КАТОРСЬКІЙ бухті поблизу Пераста (Югославія) руками людей створено великий острів

За існуючою легендою, тут колись виступала з моря скеля. На ній під час бурі врятувались від загибелі двоє братів. З допомогою людей вони навезли сюди каменів і збудували церкву, яка збереглась до цього часу. Ця церква — своєрідний музей. Вона розписана фресками, в ній є 2500 срібних пластинок, на яких записано історію мореплавців міста Пераста.

Тепер щороку в певний день жителі навколишніх місць підвозять на човнах до цього острова камені.

Штучний острів

(РАТАУ).

ДЛЯ ДОПИТЛИВИХ

МИНУЛЕ ВІДКРИВАЄ ТАЄМНИЦІ

Ближній і Середній Схід, Північна Африка — напевне, найбагатші райони для археологічних розкопок, оскільки вони дають можливість відкрити сторінки древньої Історії.

Заступ археолога невтомно постукує в районах все нових і нових розкопок у пошуках найменших повідомлень, які можуть доповнити наші знання про давні народи. Не минає й тижня, щоб телевізійні світові агентства не повідомляли про нові успіхи, про трудівників цієї благородної професії.

● За 30 кілометрів від Каїра, якраз там, де закінчуються земні фарби життя Нільської долини і починаються мертві піски Лівійської пустелі, стоїть ступінчаста піраміда фараона Джосера. Її творця, Імхотепа, недарма називають «Леонардо да Вінчі древнього Єгипту».

Державний діяч, архітектор, вчений, мислитель — він найлегендарніша фігура країни. Але найбільшу славу йому принесло мистецтво лікування людей. Імхотеп — єдина людина не царського дому, який став через півтора тисячоліття після смерті лікувальним богом у своїй країні. Його могила була місцем, куди сходилися хворі, сподіваючись одужати. Римлянам він був відомий під іменем Ескулапа.

Зараз місце його поховання невідоме. Але англійський єгиптолог професор Емері наткнувся на цілий підземний лабіринт галерей. Через те, що лабіринтам не видно кінця, професор вважає, що для

більш цікавого відкриття потрібно буде не менше чотирьох сезонів роботи.

● Французька експедиція, яка проводила розкопки на східній околиці столиці Марокко міста Рабата, виявила близько 300 гробниць поблизу розвалин римських будівель, відомих під назвою «Сала Колоніа». Багата кераміка та інші предмети побутового і культурного характеру дозволяють стверджувати, що час поховання в цих гробницях — кінець першого тисячоліття до нашої ери.

● В Ізраїлі, поблизу містечка Безамун було виявлено розвалини. Французька археологічна експедиція незабаром оголосила про незвичайно цікаву знахідку. Розвалини виявилися залишками доісторичного села.

В результаті розкопок виявлено багато предметів матеріальної культури: кам'яні сокири і ножі, леза серпів, стріли, жорна.

**Юрій ТИСОВСЬКИЙ.
(ТАРС).**

СПЕЦІАЛІСТАМИ пропонуються різні способи швидкісного вирощування лісових порід. Один з них розробляється зараз під керівництвом професора Д. Комісарова в Ленінградському науково-дослідному інституті лісового господарства.

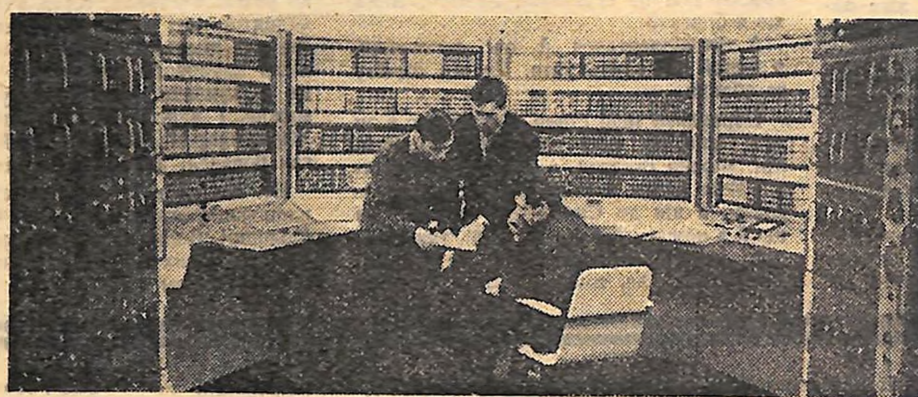
Стимулятором швидкого росту взяли поліетиленову плівку. З неї виробляють легкі, ангарного типу прикриття, які встановлюються над посівами лісових культур. Під плівкою створюється свій мікроклімат, який благотворно впливає на ранні сходи. Вже в перший сезон саджанці виростають у

ЛІС ПІД... ПЛІВ- КОЮ

2—3 рази швидше, ніж у відкритому ґрунті.

Професор Комісаров розробив особливого типу прикриття з роздувними рамками. Воно дозволяє використати дощові опади. При цьому немає необхідності поливати саджанці. Плівка натягується в два шари на дерев'яні чи металеві каркаси.

На протязі двох років працівники лабораторії Комісарова вели експерименти по швидкісному вирощуванню лісових культур під плівкою в Сіверському і Тосненському лісових господарствах під Ленінградом. (АПН).

В обчислювальному центрі Новосибірського відділення Академії наук СРСР в Новосибірську встановлена нова швидкодійна електронна лічильна машина ШЕЛМ-6. Вона спроможна вести розрахунок зі швидкістю мільйон операцій на секунду. Цьому сприяє і таке нововведення, як набір шведських регістрів, що мають найбільш згичну інформацію.

Спеціальна програма, названа диспетчером, дозволяє машині вирішувати одночасно кілька задач з різних пультів, у тому числі і з тих, які розміщені в інших місцях, що зв'язані з машинною телеграфом.

Нині експерти зайняті налагодженням і регулюванням нової машини, введення в дію якої дозволить промисловим підприємствам, науковим і навчальним закладам Сибіру, Далекого Сходу широко користуватися послугами обчислювального центру.

На фото (зліва направо): співробітники обчислювального центру — старший інженер Фелікс ЦАНГ, ведучий програміст Володимир МИНАЄВ і старший інженер Юрій ЄРЬОМІН налагоджують роботу ШЕЛМ-6.

Фото А. ЖИГАЛЬОВА. (АПН).

УЖГОРОДСЬКИЙ агроном Микола Сядристий — подібно герою класичної повісті Миколи Лескова «Лівше» — підкував блоху. Ім'я теперішнього «Лівші» широко відоме — про нього часто пишуть газети й журнали.

Нині про таємниці свого мистецтва Сядристий сам написав книгу, яку назвав «Чи важко підкувати блоху?» Розповідаючи про себе й своїх товаришів по захоп-

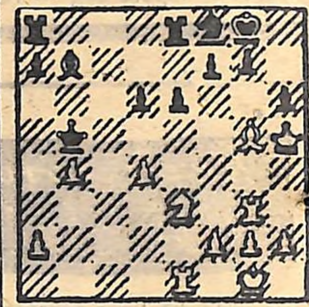
ленню, автор підкреслює, що мікрорізьблення — не тільки «хоббі», прояв певних якостей творчого хисту людини. Останнім часом у цьому мистецтві виявились і певні прикладні напрямки. Приклад тому — створення самим автором книги мініатюрного бронхоскопа. Рік тому в Іркутську з допомогою такого бронхоскопа було врятоване життя дитини. Думка сибірських медиків: мікроапарат Миколи Сядристого знайде велике застосування в практиці.

Закарпатський агроном побив усі існуючі рекорди мікрорізьблення. Йому належить найменша в світі книга — це «Кобзар» Тараса Шевченка: в маковому зерні можна вмістити не менше трьох таких «томів»;

ЧИ ВАЖКО ПІДКУВАТИ БЛОХУ?

найменша балалайка — разом з футляром вона легко вмістилась у центрі макового зернятка, і, нарешті, найменша в світі скрипка, довжиною три з половиною міліметри — абсолютна копія справжнього інструменту. З скрипкою Сядристого можна буде ознайомитися на Всесвітній виставці в Монреалі, де вона увійде в експозицію радянського павільйону.

**Володимир ПОПОВ,
кореспондент АПН.**

1. С1G1 Ф:h5; 2. Т:g7+ Крh8; 3. Т:t7+Крg8; 4. Тg7+Крh8; 5. Т:a7+Крg8; 6. Тg7+Крh8; 7. Тg5+Крh7; 8. Т:h5 і білі виграли.

3. Комбінація розв'язується так:

1. Тg6:e6; Тe7:e6; 2. Фg3—g6+Тe6:g6; 3. h5:g6+Крh7—h8; 4. Ке5—f7x.

Першими правильні відповіді надіслали: учень 9 класу з м. Новоукраїнки Олег Іщенко, Сергій Харієнко із Знамянського району, Микола Атаманюк з м. Гайворона.

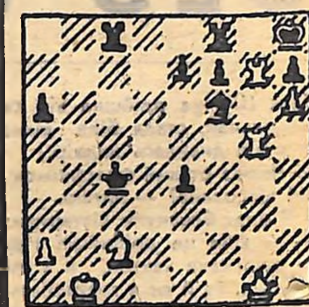
Всім читачам, які правильно розв'язали завдання № 2, нараховано 5 очок.

ЗАВДАННЯ № 3

1. Хто з радянських шахістів був чемпіоном світу серед юнаків і в якому році? За правильну відповідь нараховується 1 очко.

2. Що означає термін «скажена тура»? Наведіть приклад. За правильну відповідь нараховується 2 очка.

3. Знайдіть комбінацію.

Білі: Крe1, Фg1, Тg5, Тg7, Кс2, пп:a2, h6(7 фігур); Чорні: Крh8, Фс4, Те8, Тf8, Кf6, пп:a6, e2, e4, e7, f7, h7 (11 фігур).

На полі v2 має бути чорний пішак.

Білі починають і виграють.

За правильне розв'язання нараховується 3 очка.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.